

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 26. maja 1899.

Treść: (№ 93—96.) 93. Rozporządzenie, którem w uzupełnieniu tymczasowego Porządku żeglarskiego i policyjno-wodnego dla Dunaju z dnia 31. sierpnia 1874, wydają się postanowienia urządzające obrót żeglarski w przesmykach rzeki pod Schlägen i przy tak zwanym Windstoss. — 94. Rozporządzenie, zawierające zmianę wydanych rozporządzeniem z dnia 18. sierpnia 1897 postanowień o przewożeniu Łabą od Melnika aż do granicy austriacko-niemieckiej przedmiotów niebezpiecznych, które nie należą do rozsadzających, tudzież materyałów gryzących. — 95. Rozporządzenie, którem w wykonaniu ustawy z dnia 27. maja 1885, a względnie w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 4. sierpnia 1885, wydają się zarządzenia co do obrotu podpalów rozsadzających. — 96. Rozporządzenie, dotyczące się obrotu bezpiecznych wytworów rozsadzających, które podlegają monopolowi prochowemu.

93.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 15. maja 1899,

którem w uzupełnieniu tymczasowego Porządku żeglarskiego i policyjno-wodnego dla Dunaju z dnia 31. sierpnia 1874, Dz. u. p. Nr. 122, wydają się postanowienia urządzające obrót żeglarski w przesmykach rzeki pod Schlägen i przy tak zwanym Windstoss.

W porozumieniu z c. k. Ministerstwami spraw wewnętrznych i rolnictwa rozporządza się co następuje:

Rozdział II A (Postanowienia szczególne dla Górnej Austrii) tymczasowego Porządku żeglarskiego i policyjno-wodnego dla Dunaju, wydanego rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 31. sierpnia 1874, Dz. u. p. Nr. 122, uzupełnia się następującymi postanowieniami:

„Pod Schlägen (*km 258* powyżej Wiednia) i przy tak zwanym Windstoss (*km 241* powyżej Wiednia) urządzona jest dla bezpieczeństwa obrotu żeglarskiego w tamtejszych przesmykach rzeki, służba sygnałowa.

Przepisy, które wydaje się pod względem służby sygnałowej w rzeczonych dwóch miejscowościach, opiewają następnie:

a) Dla przesmyka rzeki pod Schlägen.

Każdy parowiec na dół płynący winien pod Regensburgerhaufen *km 259/260*, każdy zaś parowiec w górę płynący pod Ortmann *km 256* dawać kilkakrotne przeciągłe sygnały świstawką parową. Posłuży to do uwiadomienia funkcyonaryusza, któremu sygnałowanie w Schlägen jest poruczone, o zbliżaniu się parowca.

Strażnik sygnałowy otrzymawszy to uwiadomienie, winien rozejrzeć się i w takim razie, gdyby jednocześnie jeden parowiec pod Regensburgerhaufen na dół a drugi pod Ortmann w górę płynął, winien na wolnym placu przed gospodą w Schlägen wywijać chorągwią czerwono-białą na znak, że parowiec w górę płynący ma poniżej przesmyka rzeki oczekiwać na parowiec, który na dół płynie.

Otrzymawszy uwiadomienie, że parowiec płynie w górę, wywijać należy chorągwią czerwono-białą także wtedy, gdy się spostrzeże statki wiosłowe lub tratwy płynące na dół pod Regensburgerhaufen. Parowiec płynący w górę winien wówczas także poniżej Schlägen oczekiwać na te statki na dół płynące.

Gdy świstawką parową daje sygnał statek w górę płynący a nie widać statku na dół płynącego, albo odwrotnie, gdy go daje statek na dół płynący a nie widać statku w górę płynącego, nie wywiesza się chorągwi czerwono-białej i przejazd jest w takim przypadku wolny.

Przeto wtedy, gdy chorągiew sygnałowa jest wystawiona, parowiec w górę płynący winien poniżej przesmyku rzeki czekać, póki nie przepłyną parowce albo też statki wiosłowe lub tratwy na dół płynące, gdy zaś chorągiew sygnałowa nie jest wystawiona, może bez zatrzymywania się przesmyk przepłynąć.

b) Dla przesmyka rzeki przy tak zwanym Windstoss

stosują się te same przepisy, co dla Schlägen, z tą różnicą, że chorągiew sygnałową wywiesza się tu przy Busenmühle na lewym brzegu Dunaju (*km 241*), znak świstawką parową dawać ma parowiec na dół płynący w Öxelau (*km 243*), parowiec w górę płynący w Sommerbergu (poniżej *km 240*) i że ten ostatni ma poniżej Busenmühle czekać, póki parowce, statki wiosłowe lub tratwy nie przepłyną przez przesmyk rzeki.

Nowe postanowienia powyższe stanowiąc będą na przyszłość punkt I w rozdziale II A, jego zaś dotychczasowe punkta I i II oznaczyć należy liczbami II i III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Di Pauli r. w.

94.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 16. maja 1899,

zawierające zmianę wydanych rozporządzeniem z dnia 18. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 191 postanowień o przewożeniu Łabą od Melnika aż do granicy austriacko-niemieckiej przedmiotów niebezpiecznych, które nie należą do rozsadzających, tudzież materiałów gryzących.

Na zasadzie umowy zawartej z Rządem cesarsko-niemieckim uchyla się niniejszem zakaz przewożenia Łabą czystego kwasu siarkowego w jakimkolwiek stopniu skoncentrowanego w naczyniach z żelaza kutego, zawarty w przedostatnim ustępie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 18. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 191, zawierającego zmianę

wydanych rozporządzeniem z dnia 12. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 190, postanowień o przewożeniu Łabą od Melnika aż do granicy austriacko-niemieckiej przedmiotów niebezpiecznych, które nie należą do rozsadzających, tudzież materiałów gryzących.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Thun r. w.

Di Pauli r. w.

95.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, kolei żelaznych, rolnictwa, skarbu i obrony krajowej z dnia 19. maja 1899, wydane w porozumieniu z wspólnym Ministerstwem wojny,

którem w wykonaniu ustawy z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134 a względnie w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 4. sierpnia 1885, Dz. u. p. Nr. 135, wydają się zarządzenia co do obrotu podpałów rozsadzających.

§. 1.

Podpały rozsadzające, jakoto kapsle rozsadzające i podpały do podkopów, które pobudzają się do działania zapomocą elektryczności lub przez potarcie, trzymać należy aż do chwili użycia w najzupełniejszym odosobnieniu od wszelkich innych przedmiotów wybuchowych.

W jakikolwiek sposób mają być transportowane, powinny być zawsze tak zapakowane, jak to przepisane jest w postanowieniach, dotyczących się przewozu kolejami żelaznymi.

Na zewnętrznej stronie opakowania przyklepione być ma zawsze objaśnienie w duchu wzmiankowanego postanowienia ułożone, podające w sposób łatwo zrozumiały dla osób używających podpałów rozsadzających, wszelkie środki ostrożności co do otwierania pakunku i wyjmowania pojedynczych podpałów rozsadzających a w szczególności ostrzegające, żeby unikano przemocy, trącania lub uderzania, tudzież niebezpiecznego zbliżania do ognia i światła.

§. 2.

Do sprzedawania podpałów rozsadzających, o ile nie sprzedają ich bezpośrednio zakłady wojskowe lub funkcjonariusze administracji wojskowej uprawnione są tylko te osoby, które otrzymały do tego konsens od właściwej Władzy przemysłowej.

Konsens nadany być może tylko do pewnego oznaczonego miejsca i tylko wtedy, gdy Władza uzna lokale przeznaczone do zachowywania za odpowiednie.

Lokale te powinny być najzupełniej odosobnione od magazynów na środki rozsadzające i mają być tak urządzone, żeby podpały rozsadzające mogły być bezpiecznie składane i bez niebezpieczeństwa wyjmowane.

Sprzedawcy obowiązani są przyjmować na skład, o ile jest to możebne, podpały rozsadzające, które Władza powierzy im do tymczasowego zachowania.

§. 3.

Sprzedawcy (fabrykanci) podpałów rozsadzających mogą takowe wydawać — wyjąwszy przypadek drugiego ustępu §. 6go — tylko osobom lub przedsiębiorstwom, które otrzymały od Władzy pozwolenie do ich nabywania.

Pozwolenie to udzielone być może oprócz sprzedawcom tylko wtedy, gdy według osobistych stosunków ubiegającego się i według stosunków przedsiębiorstwa nie należy obawiać się nadużycia, tudzież gdy Władza uzna lokale do zachowywania przeznaczone, za odpowiednie i gdy można liczyć na to, że podpały używane będą ze świadomością rzeczy.

§. 4.

Podpały wybuchające wolno wydawać tylko na podstawie książki nabywczej lub karty nabywczej przez Władzę wygotowanej.

Wykazy te wygotowywać będzie Władza polityczna pierwszej instancji, w miejscach, gdzie istnieją własne rządowe Władze bezpieczeństwa, one będą je wygotowywały.

Strona ma zwracać koszta nakładu.

Książki nabywcze wydawane będą sprzedawcom, tudzież tym osobom, które ciągle potrzebują podpałów rozsadzających do wykonywania swego przemysłu lub rzemiosła, jakoto właścicielom kopalń, przedsiębiorcom budowniczym, właścicielom kamieniołomów itp.

Innym osobom do jednorazowego nabycia wydawane będą karty nabywcze.

W razie nadużyć, lub gdyby okoliczności kazały obawiać się tychże, Władza odebrać ma wykazy nabywcze, a co do podpałów rozsadzających już nabytych, zarządzić ma to, czego wymaga wzgląd na dobro publiczne.

Z reguły nie oznacza się jak długo książki nabywcze mają być ważne.

Gdy okoliczności wymagają odstąpienia od tej zasady, Władza może ważność książek nabywczych ograniczyć do pewnego czasu.

Karty nabywcze wydawać trzeba na czas oznaczony, najdłużej na trzy miesiące, licząc od dnia wygotowania karty nabywczej.

Oznaczając termin, do którego mają być ważne, trzymać się trzeba tej zasady, by czas nabycia był jak najbliższym czasu użycia.

Wydając kartę nabywczą, Władza oznaczyć ma także i w karcie nabywczej wyrazić, w ciągu jakiego czasu ilość podpałów rozsadzających powinna być koniecznie użyta do oznajmionego celu.

Karty nabywcze, jakoteż książki nabywcze na czas oznaczony wydane, stają się po upływie tego czasu nieważnemi.

Karty nabywcze tracą także moc swoją po nabyciu tej ilości podpałów rozsadzających, którą nabyć pozwolono.

Na karty nabywcze już nie ważne nie wolno wydawać podpałów rozsadzających.

Gdy czas wyznaczony w karcie nabywczej do użycia dozwolonej ilości podpałów rozsadzających upłynie a ilości tej nie zużytkowano, upoważniony do nabycia winien uwiadomić o tem Władzę, która kartę nabywczą wydała i gdyby Władza ta terminu użycia nie przedłużyła, nie zużytkowaną ilość podpałów rozsadzających oddać albo fabrykantowi lub sprzedawcy, albo — za zezwoleniem Władzy — osobom do nabycia uprawnionym, pod warunkiem zapisania w ich wykazach nabywczych.

W takiż sam sposób postąpić sobie należy, gdy przedsiębiorstwo czy też rzemiosło, do którego podpały rozsadzające nabyto, kończy się lub zostaje zwinięte i pozostają nieużytkowane podpały rozsadzające.

Oddziały, zakłady i Władze siły zbrojnej nie potrzebują osobnego pozwolenia do nabywania.

§. 5.

Książki nabywcze zawierają:

- a) nazwisko (firmę) uprawnionego do nabywania;
- b) rzemiosło lub przemysł, do wykonywania którego podpały rozsadzające są ciągle potrzebne;
- c) miejsce wykonywania przemysłu;
- d) według okoliczności termin ważności.

Karty nabywcze mają zawierać:

- a) nazwisko (firmę) uprawnionego do nabycia;
- b) cel nabycia;
- c) rodzaje podpałów rozsadzających;
- d) ilość;
- e) miejsce zachowywania i miejsce użycia;
- f) czas wyznaczony do nabycia.

Wydając podpały rozsadzające wydający go zapisać ma w książce nabywcy lub w karcie nabywcy rodzaj i ilość onegoż, położyć datę i swój podpis.

W tym celu książki nabywcy powinny być urządzone jak sznurowe, żeby na każdej karcie można zapisywać naprzeciw siebie po jednej stronie zamówienie a po drugiej stronie odstawę ze szczegółami należycie wypełnionymi pod tą samą liczbą bieżącą.

Przedawca (fabrykant) mocen jest wydawać zamówione podpały rozsadzające na podstawie wycinków sznurowych opatrzonych pieczęcią urzędową Władzy.

Każde zamówienie winno być podpisane przez zamawiającego a każda odstawa przez sprzedawcę.

Sprzedawca ekspedujący posyłkę winien zwrócić wypełniony wycinek sznurowy, który następnie przymocować należy stale w odpowiednim miejscu książki sznurowej zapomocą podklejenia paskiem.

Posiadacze książek nabywczych i kart nabywczych winni zachowywać je starannie dla zapobieżenia nadużyciu i nie wolno im odstąpić ich innym osobom.

§. 6.

Sprzedawca (fabrykant) winien utrzymywać rejestr sprzedaży podpałów rozsadzających i zapisywać w nim nazwisko nabywcy, datę wydania, rodzaj wydany i jego ilość, jakoteż dowód uprawnienia do nabycia z wyrażeniem, która Władza dała pozwolenie, tudzież daty i liczby książki nabywcy lub karty nabywcy i numeru wycinka sznurowego książki nabywcy.

Gdy przesyłka ma być wywieziona z obszaru królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, sprzedawca zapisać ma w rejestrze sprzedaży nabywcę, datę wydania, rodzaj wydany i jego ilość i z odwołaniem się do dokumentów, na podstawie których wydaje, datę i liczbę pozwolenia (listu przesyłkowego), jakoteż Władzę, która pozwolenie (list przesyłkowy) wygotowała.

§. 7.

Pracodawca winien postarać się, żeby lokale do zachowywania były należycie zamknięte i strze-

żone, żeby podpały z nich wydawano tylko osobom zaufanym i tylko w ilości na raz potrzebnej i żeby robotnicy, skończywszy pracę dzienną, oddawali nieużytkowane podpały rozsadzające, które zachowywać należy w miejscach odpowiednich, bezpiecznych, ale najzupełniej odłączone od wytworów rozsadzających.

Osoby, którym poruczony jest nadzór nad lokalami do zachowywania, winny w szczególności czuwać nad tem, żeby przylepione na opakowaniach objaśnienia co do postępowania przy ich otwieraniu i przy wyjmowaniu pojedynczych podpałów były ściśle zachowywane i żeby tych podpałów nie rozkładano gołych, lecz żeby je trzymano w pierwotnym opakowaniu.

Osoby te są także za to odpowiedzialne, żeby podpałów rozsadzających i przetworów rozsadzających nie wydawano jednocześnie tej samej osobie i żeby ich ta sama osoba nie niosła jednocześnie w miejsce użycia.

Dozorcom i robotnikom zabrania się nosić podpały rozsadzające do swoich mieszkań lub do innych magazynów zamiast do tych, które w pierwszym ustępie są oznaczone, używać ich do jakiegokolwiek innego celu, prócz do tego, do którego je wydano, lub odstępować innym osobom.

Pracodawcy obowiązani są utrzymywać rejestry, w których zapisywać mają rodzaje i ilości podpałów rozsadzających robotnikom wydanych.

§. 8.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie mają być karane według ustaw istniejących a w szczególności według ustawy z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134, karać należy według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywnami aż do 100 złotych lub aresztem od 6 godzin aż do dni 14.

§. 9.

Postanowienia powyższe wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Thun r. w.

Wittek r. w.

Kaizl r. w.

Welsersheimb r. w.

Kast r. w.

Di Pauli r. w.

96.**Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, kolei żelaznych, rolnictwa i skarbu z dnia 19. maja 1899, wydane w porozumieniu z wspólnym Ministerstwem wojny,**

tyczące się obrotu bezpiecznych wytworów rozsadzających, które podlegają monopoliowi prochowemu.

§. 1.

Przedmiotem niniejszego rozporządzenia są te wytwory rozsadzające, monopoliowi prochowemu podlegające, które mogą być pobudzone do wybuchu tylko za pomocą podpałów rozsadzających i przeto wchodzi w obrót z wyraźnym oznaczeniem jako „bezpieczne“ wytwory rozsadzające (§. 6).

Za podpały rozsadzające w duchu powyższego ustępu uważają się w szczególności: kapsle rozsadzające i podpały do podkopów pobudzane do działania zapomocą elektryczności lub przez potarcie.

§. 2.

Do sprzedawania bezpiecznych wytworów rozsadzających uprawnieni są oprócz właściwych zakładów wojskowych tylko sprzedawcy prochu posiadający licencję.

§. 3.

Bezpieczne wytwory rozsadzające trzymać należy aż do chwili ich użycia w najzupełniejszym odosobnieniu od podpałów rozsadzających.

Funkcyonarysze powołani do kontroli winni zwracać szczególną uwagę na tę okoliczność.

§. 4.

Transport bezpiecznych wytworów rozsadzających, z ograniczeniem wynikającym z §. 3 nie podlega przepisom dotyczącym się przedmiotów wybuchających.

Przedmioty te pakować należy w beczkach drewnianych, w pakach lub w naczyniach metalowych.

[§. 5.]

W zachowywaniu trzeba także bezpieczne wytwory rozsadzające trzymać pod pewnym zamknięciem.

Zresztą umieszczanie ich na składzie podlega także tylko ograniczeniu wynikającemu z §. 3.

§. 6.

Wtwory będące przedmiotem niniejszego rozporządzenia, oznaczają się tak na pakietach, w których mieszczą się naboje z wytworów zrobione jak i na zewnętrznych naczyniach.

W tym celu uwiadomienia umieszczone na tych ostatnich naczyniach zawierają oprócz oznaczenia rodzaju i magazynu skarbowego, z którego wytwór pochodzi, dopisek:

„Do tego bezpiecznego wytworu rozsadzającego stosują się postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. maja 1899 (Dz. u. p. Nr. 96).“

Uwiadomienia te powinny być przyklepione na naczyniach zewnętrznych w taki sposób, żeby przy otwieraniu tych ostatnich musiały być rozdarte.

§. 7.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie mają być karane według innych ustaw, karać należy według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywnami aż do 100 złotych lub aresztem od 6 godzin aż do dni 14.

§. 8.

Postanowienia powyższe wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Thun r. w.

Kast r. w.

Wittek r. w.

Kaizl r. w.

Di Pauli r. w.

